

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΕΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλας έν γένει τας Σχολεία (1932)
Τιμηδέν διά του 'Αργυρού Μεταλλίου τής 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίαν δραχμαί 150. Έξέ-
μνην δραχμαί 80. Τρίμηνην δραχμαί 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί
έπιστολαί, τολμ ήτλ.) άνωθίως: «Πρός τό περιο-
δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, όδός Εδ-
ριπίδου, 42 — 'Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αί συνδρα-
μαι αρχίζουν την 1ην Ιουλιούτου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδός Εδριπίδου άριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

'Αθήνας, 30 Αυγούστου 1941

'Έτος 63ον.—'Αριθ. 39

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

[Συνέχεια από τό προηγούμενο]

Μόλις έφθασαν οι προφυλακές στην όχθη άκούστηκε ή δυνατή φωνή του Λαπούτα, που έδινε μιá διαταγή και εδθός οι φάλαγγες συμπύχθηκαν για να μπορέσουν να περάσουν από τή στενή διάδο που ήταν βατή σε πεζούς. Λίγα λεπτά τό στράτευμα σταμάτησε κι' ύστερα άρχισε ή διάβαση.

Έπρεμα από την άτυπομησία μου, ένφ κοιτάζα κάθε τόσο και στο βάθος του όρίζοντα που όσο πήγαινε, τόσο και περισσότερο σκοτεινίαζε. Οι πρώτοι καβαλλάρηδες είχαν μπει κι' όλας μέσα στο νερό με τόν Λαπούτα επί κεφαλής. Ήταν υποχρεωμένοι να περνοθν με μεγάλη προσοχή, γιατί τα νερά στο σηματο έκεινο ήταν όρημητικά. Όστόσο δεν χρειάστηκαν παρά καμμιά δεκαριά λεπτά για να φτάσουν ως την άντικρυνή όχθη. Ύστερα μπήκε μέσα στο ποτάμι τό πεζικό. Οι στρατιώτες, βυθισμένοι μέσα στο νερό ως τή μέση, κρατούσαν τά ντουφέκια τους ύψωμένα πάνω άπ' τό κεφάλι τους. Τσαλαδούτουσαν μέσα στα νερά χωρίς ώστόσο να βγάζουν ούτε λέξη άπό τό στόμα τους.

'Ακόμη και τώρα αναριωτιέμαι πώς τά κατάφερε ό Λαπούτα να επιβάλει τή σιωπή στην πιδ φλύαρη φυλή του κόσμου. Πολλές χιλιάδες στρατιώτες πέρασαν έτσι και εξαφανίστηκαν μέσα στους θάμνους τής άκροποταμιάς. Ό φύλακας μου ώστόσο κατάφερε να με βγάλει από τή σειρά και να με οδηγήσθ προς τά δεξιά άνάμεσα στα χαμόδεντρα. Έτσι βρεθήκαμε στο ίδιο ύψος με τό φορετό του Ιερέα, σε άπόσταση είκοσι μέτρα δεξιώτερα άπ' αυτό. Μπροστά μας λίγα βήματα παρακάτω άπλώ-

νοταν ή στυλιπνή, επιφάνεια του ποταμού.

Έξαφνα από την άντικρυνη όχθη άκούστηκε μιá διαταγή. Ήταν ή φωνή του Λαπούτα. Οι Κάφροι έχουν ένα ιδιαίτερο τρόπο να φωνάζουν, διαν θέλουν να πάη μακριά ή φωνή τους. Ό 'Ενρικής έπανέλαβε τή διαταγή και τό πεζικό σταμάτησε. Ύστερα οι καβαλλάρηδες που συνόδευαν τό φορετό μπήκαν στο ποτάμι. Έμεις άντι να τούς άκολουθήσουμε κρατήσαμε τ' αλογά μας στα χαμόδεντρα.

Τού κατάφερα την ώραιότερη γροθιά που έδωσα ποτέ στη ζωή μου. (Σελ. 306, στ. β').

Παρατήρησα τότε πώς γύρω από τό φορετό του Ιερέα γίνονταν παράξενα πράγματα. Ό 'Ενρικής είχε φύγει από κοντά του. Έξαφνα τόν είδα να περνάη από μπρός μου γοργός σαν άστραπή. Από μέσα από τά δέντρα άντήχησε ένας πυροβολισμός.

Όσάν να ήταν αυτό τό σύνθημα, από τούς άντικρυνούς άναψε εδθός τό τουφεκίδι. Θάλεγε κανείς πώς ένας πύρινος χείμαρρος ξεχυνόταν από τό βουνό. Από μακριά μου φάνηκε πώς άκουσα και πάλι τή φωνή του Λαπούτα.

Πέρασα μερικάς στιγμές αγωνίας. Είχαμε χάσομηρσοί περισσότερο άπ' ότι έπρεπε για να έλευθερωθώ άπ' τά δεσμά μου. Παχουλευταί βρισκαμε στο μισσοκόταδο τά σχοινιά και τό μαχαίρι του

— Μά... ο Ζεβεδαίος, αν δεν σφάλω.
 — Μπαρβά, παιδί μου, φωνάζει θριαμβευτικά ο κ. 'Επιθεωρητής.
 "Αριστά!"
 Και γυρίζοντας στο δάσκαλο:
 — Βλέπετε; τοῦ λέει. Μόλις έλειψε ο υποβολεύς, η πέτρι του σκαν-
 δάλου, τὰ παιδιά άρχισαν νάπαντουν σωστά. Ποιός ξέρει τί άνοησία θά-
 λεγε κι' αυτός, αν ήταν πίσω του ο Σοφίδης να τοῦ ψιθυρίση η να τοῦ
 γνήψη! Θα εξακολουθήσω για να βεβαιωθούμ.

(Ακολουθεί)
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΜΑΓΟΣ ΠΙΛΙΠΙΛΗΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, τώρα και πολλά πολλά χρόνια, ζούσε σε μιὰ μικρή πολιτεία ένας μεγάλος και δυνατός μάγος, που λεγόταν Πιλιπιλής.
 Η μικρή αυτή πολιτεία ήταν έτοιμος όλες οι μικρές πολιτείες σε όλον τον κόσμο. Είχε τους δρόμους της και τις πλατείες της, τους φούρνους της και τα μπακαλικά της, το σχολείο της και την εκκλησία της, έναν ειρηνόδικη, έναν τελάλη και δύο άδοκαθαριστές. Οι κάτοικοί της ηγγίζαν τον πρωτό πρέσχαρο στις δουλειές τους και γύριζαν το βράδυ κουρασμένοι μὰ εύχαριστημένοι σπίτι τους.
 Ζούσαν λοιπόν ησυχά κι' εύτυχη-
 σμένοι κι' όταν καμιά φορά είχαν καμιά στενοχώρια η τους έρχονταν καμιά άναποδιά, έτρεχαν και ζητούσαν τη συμβουλή του μεγάλου τους μάγου Πιλιπιλής.

— "Αχ, μεγάλε μου μάγε Πιλιπιλή! Χτές έφαγα πολλά άγγουρία και με πείραξαν και έλη τη νύχτα δεν μπόρεσα να κοιμηθώ από τους φοβερούς πόνους που είχα στο στομάχι μου. Κάνε μου τίποτε για να μου περάσουν."
 — Μπα αυτό είναι μοναχά: Μιά στιγμή, μπάριμπα Γιακουμή, και θά σε κάνω εύθως καλά.
 Και ο Πιλιπιλής έπαιρνε το μαγικό ραβδάκι του, το άκουμποσε στην κοιλιά του μπάριμπα Γιακουμή, και ά στομαχόπνος του περνούσε άμέσως.

— "Αχ, μεγάλε μου μάγε Πιλιπιλής! Τρεπνόμενοι να σου πώ τί έπαθα. Έκρυφα τα κλειδιά από το έρμάρι γιατί πηγαίνουν εκείνα τα εύλογημένα τὰ έγγόνια μου και άνοίγουν κρυφά και τρώνε όλα τὰ γλυκά, και τώρα δεν ξέρω που τὰ έχω βάλει."
 — Άμέσως θά τὰ βρούμε, κυρά Περμαθούλα. Περιμένε λιγάκι.
 Κι' εύθως ο Πιλιπιλής εκλείνει πόρτες και παράθυρα, που να γίνη σκοτάδι πίσσα μέσ' στην κάμαρα, άναθε το καμμένο, έθαζε επάνω μιὰ περίεργη γυάλινη μπουκάλια γεμάτη νερό κι' όταν το νερό άρχιζε ν' άχνιζή, η κυρά Περμαθούλα έδλεπε μέσ' στη μπουκάλια τὰ κλειδιά της, που τὰ είχε βαλμένα στη ριγώτη κάλτσα της, που την είχε κρύψει μέσα στο κουτί με τὰ ραψίματα. Ήταν ένας τόσος δά πιτσιρικός, που ο γέρος μάγος έσκυβε ως κάτω για να τον δει καλύτερα.
 — Μπα, ο Σταυράκης! Τι θέλεις, Σταυράκη!

— "Αχ, μεγάλε μου μάγε Πιλιπιλή, τού έλεγε. Σήμερα που γύριζα από το σχολείο στο σπίτι, βρήκα στο δρόμο τον Βάσο και τον Κώστα και κάτοσα και παίξαμε βόλους. Κι' ύστερα ξεχάστηκα κι' άργησα κι' έτρεξα βιαστικά στο σπίτι για να μη με μαλλώση η μητέρα μου κι' άργησα τη σάκκα μου στο πεζούλι κι' όταν το θυμήθηκα και ξαναγύρισα, δεν την βρήκα πιά."
 — "Α, Σταυράκη, Σταυράκη, πρέπει να σε μαλλώσω." Έτσι κάννουν τα καλά παιδιά: "Αίντε τώρα, πήγαινε στο σπίτι σου και μη στενοχωριέσαι. Η σάκκα σου θά βρεθώ. Μ' άλλη φορά μη στέκεσαι στους δρόμους να παίξης βόλους όταν σχολνάς απ' το σχολείο, αλλά να τρέχης ίσα σπίτι σου."
 Φιλούσε πάλι ο Σταυράκης ταπεινά το χέρι του μεγάλου μάγου κι' έτρεχε σπίτι του. Και ο θάσμα! Μόλις άνοιξε την πόρτα, έδλεπε τη σάκκα του επάνω στο τραπέζι!

Χρόνια όλόκληρα ο μεγάλος μάγος Πιλιπιλής εδεργετοόσε μ' αυτό τον τρόπο το χωριό του. Ήθελε κανείς να κάνει τραπέζι στους φίλους του και την τελευταία στιγμή του άρρωστοόσε η μαγειρίσα; Πήγαινε στον Πιλιπιλή τὰ μακαρόνια, το τυρί, το βούτυρο, τὰ κατόπουλα—σφαγιμένα βέβαια και μαδημένα—και ο κάλος σου μάγος δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να τ' άγγιξη με το ραβδάκι του και την άλλη στιγμή είχε μπροστά του ένα μοσχοβολημένο παστί-
 τσιο κι' ένα ροδοκόκκινο ψητό.

(Ακολουθεί) **ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ**

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ)
 7
 Κάποιος τοιγκούνης μιὰ φορά βάλω χρυσάφι χώνει Στοῦ χωραφιού του μιὰ γωνιά κι' εκεί τον καμαρώνει. Μὰ κλέφτες του τον πήρανε κι' αυτός θρηολογούσε. Και τούτε κάποιος: Βρέ, τί κλαίς; τί τάχα σ' όφελούσε;
 8
 —Μάρτυρες για το κήδημα φωνήστε τους Ροδίτες!
 Έκομίμας ο ταξιδευτής σ' όλους τους συντοπίτες.
 —Τι θέλωμε τους μάρτυρες και μὰς τὰ πελαγόνες;
 Έδώ είν' η Ρόδος, κι' αν μποήης το κήδημα σκαρώνεις.
 ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΩΒΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΗΤΑΛΑ
 Πόσο λυπούμαι αν βλέπω τα τριαντάφυλλα μέσα στον κήπο η σ' όμορφα άνθογυάλια, να γόνουν θλιβερά τα ροδοπέταλα, να χάνουν τη ζωή άγάλια-άγάλια.
 Και αν ο ήλιος πάει προς τη δύση του —κέλωρο, κατακόκκινο καντήλι— σκορπιώντας τα ροδοχρώμα χρυσάφια του μέσ' στο μαγιάτικο φάτιο δέλι, τα κίτρινα και τ' άσπρα τὰ τριαντάφυλλα πεθαίνουν μέσ' στην καυτερή τη λαύρα, σκορπουνε τὰ βελούδινα τους πεταλά μόλις φουσίξη η άπαλή η αύρα.
 Μά κι' αν ξεψύχησαν τὰ ρόδα τὰ περήφανα μέσ' στο προβόλι τ' ολάνθητο, χυμένη, πω όμορφη απ' όλα τὰ άρώματα, όλόγλυκη η εύωδιά τους θά να μένη.
Λαχίζα της Λευτεριάς (B')

ΟΤΑΝ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η Μαρία Δέσποινα σφάλιζε άργά τὰ μάτια. Κάτω από τὰ βλέφαρα, όπου σκίς παιζαν άνάλαφρες, έβησε για λίγο άναλλοίωτη η θαυμασία εικόνα απ' την τελευταία φάση της Αύγουστατικής εκείνης ημέρας.
 Δουκμένες τὸ στεγνό τὸ ήλιοφώς, σταλαματιά—σταλαματιά, στάζουν οι ελαές από τὰ φύλλα λάδι— από τὰ φύλλα τ' άσημά, κομμάτια πούβιναν άναλυτὸ λαδί χρυσάφι, καθώς ένώθησαν με τις στεργές τις ήλιωχτίδες.
 Και πίσω πάρα πίσω, θάλασσα σκατενιοσμένη τώρα η θάλασσα των άμπελιών, καθώς από τὰ φύλλα κάτω γλύστρησαν, κι' άνέβηκαν πάνω στα φύλλα σκίς ήλιόχλωρες, π' όλη τη μέρα ξεφαντώσανε με τις τρελλές λαμπροπούδες ήλιωχτίδες—και τώρα ξεπλάσαν εκεί ειρηνικά.
 Ύστερα λίγο-λίγο, όλα αβυστήθηκαν άπαλά, όλα είχαν γίνει ένα άρωμα δειλινών και άγροκλήματος, ένα χάδι αιδέριων φτερών, μιὰ μουσική.
 Και με τ' άγρη που φούσηε μέσ' απ' τὰ φύλλα της κληματαριάς, η Μαρία αίσθάνθηκε τὸ χέρι του παιδιού της, να της κλειδούη τὸ μετωπό—κι' ως μέσα της βαθεία, πέρασε η πνοή του Κυρίου του Θεού της.
 — Κοιμάσαι μητέρα; φώτισε ο Ιωάννης, προβάλλοντας στην άκρη της ταράτσας. Κρατούσε στα χέρια του ένα καλάθι με άνθη και φρούτα και ήρθε και τ' άπιδώσε κοντά στα πόδια της.
 Κι' ύστερα, βλέποντας πόσο φάται κοιμόταν, άποσφύηκε ήσυχά, φέρνον-

τας προς στα χείλη του άσυναίσθητα τὸ δάχτυλο, στο σχήμα της σιωπής.
 "Όλα σιωπούσαν, όλα είχαν γίνει μιὰ παλλόμενη βραδινή σιωπή, σύμκος νά ήταν όλα μιὰ καρδιά που χτυπούσε στο ρυθμό της αλωνιότητας...
Αερίης (Α)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

"Έξω απ' το χωριό. Στίχοι του Άληθινού Θρύλου **ΜΟΝΟΣ**

Αλόγεμα. Κάθουμι στη βεράντα στη σκιά και περιμένο άνυπόμονα την εύχάριστη θροσά, που έρχεται μυρωμένη. οσο ο ήλιος πλησιάζει στη δύση του. Πριν από λίγο, όλοι έφυγαν για περπατά, μά έγω δεν ξερα γιατι άγνήθηκα έπιμονα να πάω μαζί τους. Στο τέλος θύμισαν: «Κάτω λοιπόν να φυλάς το σπίτι» μου φώναξαν από κάτω, κι' η μεγάλη πόρτα βρόντηξε πίσω τους, κόβοντας τη συζήτηση.
 Τώρα κάθουμι στη βεράντα και πληττω. Μένονται σου δεν πήγα μαζί τους. Θα μπορούσα να τρέξω να τους προφτάσω, μά ποιός υποφέρει τὰ γέλια και τὰ περσάγματα τους.
 Σηκώνουμι και γυρίζω άργά-άργά μέσα στο σπίτι. Άνοίγω τις πόρτες και τις σφαλώ. Γυρνά ο' όλα τὰ δωμάτια και κοιτάζω τὰ κάδρα, σε να τὰ βλέπω πρώτη φορά. Κοιτώ από τὸ άνοικτό παράθυρο έξω: η γάτα κάθεται στο πεζούλι και κοιτάει τὸ καναρίνι που κάνει σαν τρελλό από τὸ φόβο του. —Ψιε καλιόγρια! Μιά στο κεφάλι της και φεύγει.
 Ούφ θά σκάσω... Πιάνω ένα βιβλίο στην τήχη να διαβάσω, μά με τὸ μισοσκόταδο που είναι μέσα στο δωμάτιο δεν βλέπω. Σηκώνουμι φουρκισμένος και πτωπὸ τὰ πόδια μου στο πάτωμα. Ένα δυνατό νιαούρισμα με κάνει να τινάχω τρομαγμένος. Μπά τίποτα: η γάτα κουλουριάζεται κάτω από τὸν καναπέ γλύφοντας τὸ πόδι της. Την πάτησα την κακομοίρα.
 Η πληξη με πλακώνει κατάστημα.

Θά ήθελα να τρέξω να φωνάξω να ξεθυμάνω! Γυρνά μέσα στο σπίτι σε λάσκασ στο κλουβί. Κάθουμι στον καναπέ ξεφυσώντας σε θηρό. Μά ξεφαννα μιὰ ιδέα με κάνει να τινάχω θροσός: μήπως ήρθε η «Διάπλασι»; μέρα της είναι. Όρημ, άνοιγω, την πόρτα, διασχίζω τὸ χόλλ σε άφουνας σκόβω από τὸ κεφαλόσκαλο και κοιτώ κάτω μ' έλπίδα. Μπά... όχι... τίποτα...
 Κατεβαίνω αγά-αγά τη σκάλα και κάθουμι λυπημένος στο τελευταίο σκαλί, κρατώντας το κεφάλι ανάμεσα στο δυό μου χέρια και κοιτάζω άφηρημένος τὸ φως που μπαίνει κάτω από την πόρτα. Φαίνεται πως κάθουμι πολλή ώρα έτσι, γιατι μιὰ στιγμή πνέχτηκα ξαφνικά βγαίνοντας από την άσηρημάδα μου, με τ' αδει τερωμένο κατά τὸν δρόμο: κάτι βαρειά βήματα ακούστηκαν στις πλακές του πεζοδρομιού κι' ύστερα στα σκαλοπάτια και φρίστ... μιὰ «Διάπλασι» πέρασε κάτω από την πόρτα και σύρθηκε ως τὰ πόδια μου! Την άρπαξα με μιὰ άνειπωτή χαρά και άνεβαίνοντας πέντε-πέντε τὰ σκαλιά έφθασα άπάνω.
 Τώρα καθισμένος στη βεράντα, διαβάζω με χαρά εκείνο που έκαν νομομίας την πληξη να φύγη από πάνω μου. Μιά εύχάριστη θροσά άπλώνεται γύρω μου. Μιά μυρωδιά από λουλούδια και βρεμένο χάρμα έρχεται από τὸν κήπο.
Μάριος (B')

ΣΤΗΝ ΞΕΝΙΤΙΑ
 Κάθε φορά που έβλεπα να βγαίνει από κανένα χωράτιο καλύβι κανός και να σηκώνεται ηηλά και περήφανα, έλεγα με βοήθημα: «Μάτια!»
 «Πόσο εύτυχησμένος είναι εκείνος που κάθε βράδυ γυρίζει στο σπίτι του, στους δικούς του και αναπατάται άνάμεσα τους απ' την κούραση όλης της ημέρας».
 "Ο ξένος είναι μόνος!"
 Που πάνε τὰ φτωχά σύννεφα που τὰ κυνηγά άρχια η θύελλα; Ξάν κι' αυτά κι' έγω τρέχω χωρίς να ξερα κανείς για παύ!
 Αυτά τὰ λουλούδια, αυτά τὰ δέντρα είναι τόσο όρατα, δεν είναι όμως ούτε τὰ δεντράκια ούτε τὰ λουλουδάκια της γλυκειάς ματιόδας μου, γιατι δεν μιλούν στην καρδιά μου.
 "Ο ξένος, είναι μόνος, είναι μόνος παντού."
 (Μετάφραση) **Κοινωνοανωφίτια (B')**

ΠΤΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
 "Ο Νίκος άκούει που λένε: «Έκανε πάρα πολλή ζέστη έτσι πέρα φαντάσου, άποφ είχαμε έκατό φαρενάτι!»
 Και άναρωτιέται: «Τι νάν' αυτά τὰ φαρενάτι που κάνουν τόση ζέστη»;
 Δοξαμένο Άκρατήης

[ΜΑ'—1795]
Σύλλογος «Διαπλασιακό Στερέωμα». Στά εξάμνημά μας, αφού εκπληρώσαμε τούς σκοπούς μας, αλλάζουμε τροχιά. Νέοι σκοποί. Διαγωνισμοί! Υποστήριξη Διαπλάσεως πάντοτε πρώτος — Υποστήριξη φιλολόγων Διαπλάσεσπουλων — Σχηματισμός Βιβλιοθήκης — Αποχή αποκαλύψεων — Ψογαγωγία μελών. — Σύμβουλοι : Πρόεδρος : ΧΡΥΣΟΣ ΗΛΙΟΣ Γραμματέας : ΠΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ Ταμίας : ΓΑΛΑΞΙΑΣ Μέλος : ΝΒΑΡΧΟΣ Διεύθυνσις : Γεώργιον Αβράσογλου, Ηρώδου Αττικού, Χαλάνδρι. Τηλ. 77-418, 778-139 (Ζητείτε Γιώργον). Αντιπροσωπεία Θεσσαλονίκης : ΑΡΓΥΡΟΣ ΚΟΜΗΤΗΣ, ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΑΚΟΣ ΚΟΜΗΤΗΣ. Διεύθυνσις : Μαυρομαμάτην, Ήρωστίασιν Χαφειράδη, Συνοικισμός Χαριλάου. Συμμετάσχετε όλοι στον *πρωτοφανή διαγωνισμό μας Μικρών Μυστικών*. Έχει τριάντα επίλεκτά βραβεία.

[ΜΑ'—1796]
Ανοήταχτο, Αντουάνέττα, Ζάχαρη, Ίδεσδες (!) Μπελβεντέρε, Ίπότη, Παλιέ, σάς θαρμαζαιρετώ (ός κάνη ζέστη), από τη Λάρισα. *Αάιος* «Νίκης-Έλλάδος»

[ΜΑ'—1797]
ΚΑΡΕΤΑΝ ΑΓΡΑ, γνωρίζεις τόν Χαράλαμπον Ντάβον; Διαδάσασ χαιρεισμούς. ΚΑΒΟΥΡΑΣ «Ανοήτων»

[ΜΑ'—1798]
ΠΡΟΣΟΧΗ! Έρθεσσι! Αποκαλύφτε με. Δίνω βραβείο στον αποκαλύπτοντα. ΝΤΕΤΕΚΤΗΒ «Ο»

[ΜΑ'—1799]
Αιμαργα! Πηγαίνεις στην Λεόντιο; Λακεδαίμονίσι! μέ καταλαδες; ή ατρόν αγοράζεις; ΝΤΕΤΕΚΤΗΒ «Ο»

[ΜΑ'—1800]
Τομπούρι, πορτραίτο απαράδεκτον, έφ'δον νοστιμούλης. *Αληθινός Θρύλος* «Νίκης-Έλλάδος»

[ΜΑ'—1801]
Λόγη καθημερινής καταναλώσεως Ζαχάρως, παρωτά και λιχουδιές αφονούδν. *Αληθινός Θρύλος* «Νίκης-Έλλάδος»

[ΜΑ'—1802]
Ναυτάσι, ύπαγε όπισω μας, άνοήταχτο, όσι ού φρονείς τά της «ΝΙΚΗΣ-ΕΛΛΑΔΟΣ» αλλά τά τών εχθρών αότης. *Αληθινός Θρύλος*

[ΜΑ'—1803]
Εισερχόμενος εις την κίνησιν της διαπλάσεως ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δις κατωτέρω. *Διπάλας Αετός*

[ΜΑ'—1804]
ΠΡΟΣΟΧΗ! Προκηρύσσω τρίμηνον διαγωνισμόν Φιλολογικόν (παζόν ή έμμετρον) Φωτογραφικόν και Μ. Μυστικών. Συμμετοχή δωδραχμίου. ΒΡΑΒΕΙΑ 6 ΕΚΔΕΚΤΑ !! Δις: Δίδα Έκ. Κουμαριανού, Κότσινα 3, Αθήνα. *ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ*

[ΜΑ'—1805]
Αλεπουδίτσα, τετραδιάκι έστειλα ός παλιά διεθνονη. Έλαδες; *Θεοπελαιανός*

[ΜΑ'—1806]
Εύχηθέντάς με, όπερ ευχαριστώ. — Σιυριανόπουλο, Σίφος. Νηρέα: έχετε «γνώθι σ' αυτόν». *ΘΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ* «Εξομωμιν Νεσάτων»

[ΜΑ'—1807]
Αγαπημένε μας Άγι, θερμές εύχές. **ΝΗΡΕΥΣ—ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ** ΠΑΛΑΒΟΥΤΣΙΚΟΣ

[ΜΑ'—1808]
Προσλαμβάνεται νέον μέλος *Μόζαρτ*. Σύλλογος «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—1809]
Δηλώνω την μεγάλη μου χαρά πού άνήκω στον Διαπλασιακότερον σύλλογο: «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ». *Πλοίαρχος Νέμος*

[ΜΑ'—1810]
Λαχτάρα της Δουνεργιάς, ένοπομονώ νά μέθω πού βρισκόσαι. Άν μπορείς, γράφε μου: Πλουτάρχου 23, Κολωνάκι, Αθήνας. *Πλοίαρχος Νέμος*

[ΜΑ'—1811]
Ανταλλάσσω τετραδιάκια. Διεύθυνσις **ΙΒΑΝΟΗΣ** «Ανοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1812]
Λίστ, διεθνονί μου έστειλα. — Μαγεμένο Βιολί, ανταλλάσσωμε τετραδιάκια; Δις μου (ΜΑ-868) διά *Αλκυόνα* πρόεδρο σολ. «Αλάμποντ' Αστέρια»

[ΜΑ'—1813]
Στην αγαπημένη μου ΒΑΡΙΓΚΑ ΘΕΟΦΑΝΗ εύχομαι χρόνια πολλά κι εύτυχισμένα για τά γενέθλιά της. **ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ** (*Μαργαρίτα Φινγκέρα Αλμίδα*)

[ΜΑ'—1814]
Αντιπρόσωπος Κεφαλληνίας *Αραμίσ*. Προσέληφθη μέλος: *Ατρώμηςτος Σωματοφύλαξ*. Γίνονται δεκτοί αντιπρόσωποι και μέλη. *Σπείσαστε !!!* **ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ**

[ΜΑ'—1815]
Ζητείται γραμματέας για Κλωρό Φεγγάρι νά κρατή διεθνονησ. Μιστοί αποκλείονται. *Μικρόζα* «Κεραμοσκεπός Ταράτσας»

[ΜΑ'—1816]
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΑΒΕΚΤΕΣ, ανταλλάσσω γραμματόσημα με άλληλογραφία. Διεύθυνσις: Γάκην Μαντήν, Θρωσός 4, Φιλοθέη, διά: **ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Ο»**

[ΜΑ'—1817]
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΑΤΡΗΚΙΟΥ (ΣΚΑΡΙ) ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ: **ΣΙΦΟΥΝΑΣ** έκτός διαγωνισμού 2ος **ΔΟΥΣ ΟΜΗΛΙΑΚΑΝΤΩ** έκτός διαγων. 3ος **ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΑΑ** έκτός διαγωνισμού 4ος **ΕΚΑΚΙΣΤΗΣ Α'** Βραβείο 5η **ΣΠΙΘΑ** έκτός διαγωνισμού 6ος **ΧΕΙΜΑΡΟΣ Β'** Βραβείο 7ος **ΓΚΡΙ-ΝΤΑΦ** έκτός διαγωνισμού 8ος **ΑΡΓΣΙ Γ'** Βραβείο 9ος **ΡΟΥΜΠΕΝΣ Α'** Βραβείο 10ος **ΑΡΙΩΝ** έκτός διαγωνισμού 11ος **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΗΣ Ε'** Βραβείο. Τά μέλη του συλλόγου έτέθησαν έκτός διαγωνισμού. Στοις βραβευθέντας έδόθησαν τά βραβεία. Τούς συχαίρομε θερμά. Τούς όπολοίπους θερμά εύχαριστούμε. «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΜΑ'—1818]
«Νίκη-Έλλάς», δέν σάς παρεξηγούμα, ούτε εκπληρώσμεθα με τίς άσυνάρτητες φλυαρίες, και άνακριθείς σάς, αφού ε πρόεδρος-κύριός σας, σάς προέρισε: σ' όλα αυτά πάνω άπ' όλους !!! Είναι βλέπεις και ή έντονη (!) ..όκτατής (!) όραση του πού... βοηθάει! «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΜΑ'—1819]
Νίλς, μάς άφησε χρόνους... προς τό παρόν τουλάχιστον! *Ίδεσδες*, άποτυχίαν ένεργαίων σου όνομάζεις: «περίπτω- έν πρό κοινόσ εχθρός» **ΣΙΦΟΥΝΑΣ ΤΩΝ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»**

[ΜΑ'—1820]
Οντίρια της [1480]. Η παροιμία λέγει: Δάσκαλος πού έδίδασκε και λόγια δέν έκράτει. Όρα: [833] **ΣΙΦΟΥΝΑΣ-ΙΒΑΝΟΗΣ** «Ανοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1821]
Μερεντές... πού; *Μπελβεντέρε*, ός συμβουλεύω διά τό καλό σου νά μήν ξανακάμης δημοφύησιμα. Λόγοι γνωστοί(!) *Καταδιώεται*—Καταδιωκόμενοι. Σωστά(!) *Όνειροσόλε*, μήπως όνειροπολείς βασιλεύοντάς *όστέρι(α)*; *Σιωπηλή Ίδέε*, είσαι βέβαιος, ότι έπαις τό πομπουλο; *Ανθυποσημναγός!*—Παπάκιος εχθρός; Νο 2; **ΕΙΦΟΣ-ΓΚΡΙ-ΝΤΑΦ** «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[ΜΑ'—1822]
Εισερχόμενοι στον Διαπλασιακόσμο, χαιρετούμε όλους-ες. Ανταλλάσσωμε τετραδιάκια και άλληλογραφούμα. Διεύθυνσις Χριστόφορον Κωνσταντινίδην, Προμηθέως, 27, Αθήνα (8) **ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ ΑΤΑΘΑΓΓΕΛΟΣ**

[ΜΑ'—1823]
Τό Σίφος συνταιριζέται με τόν Γκρι-Ντάφ εις τόν παρατεινόμενον πρωτότυπον διαγωνισμόν (ΜΑ—866). Σπείσαστε λίγο. Τόν διοργανώσαμε μαζί. Τελευταία προθεσμία 15η Σεπτεμβρίου. **ΕΙΦΟΣ ΓΚΡΙ-ΝΤΑΦ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»**

[ΜΑ'—1824]
Πρωτοπαίνοντες στον Διαπλασιακόσμο, δέν χαιρετούμε κανέναν, δέν άλληλογραφούμε και δέν ανταλλάσσωμε Μικρά Μυστικά με όλους-ες. Όποιος μάς αποκαλύψη, θα λάβει δωρεάν... την αποκάλυψίν του. *Σανός Πρίγκηψ* *Μάυρος Ίπότηης*

[ΜΑ'—1825]
Α ΜορφέςΖ. Προσοχή μή σάς σημάδεψω όπως τόν Μορφέα. Γιατί έχι και με την μικρή άμυστηρήσδη ΊπότηΖ: Μορφέος: Λαμπρόπουλος. Μυστηρήσδης Ίπότηης: Κοντοπίδης.

[ΜΑ'—1826]
ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΖΟΡΩ

[ΜΑ'—1826]
Σύλλογος «Διαπλασιακό Στερέωμα». Έβλικείται μεγάλη Ρεβιλάμα μας μετ' άνοήτων αποκαλύψεων. Προέξαστε τά κομητικά έπίθετα. Είναι τά... προτερήματα του Διαφημιστού !!!

[ΜΑ'—1827]
Μιά κεραμίδα στην «Κεραμοσκεπή Ταράτσας». Δέν είμαι Φοίβος Αβράσογλου. Σας προκαλώ νά μ' αποκαλύψετε. *Φοίβος*

[ΜΑ'—1828]
Σέ ποόν λοιπόν άπηθόνετο τό Άνοήξιδίτικο Όνειρο; Στην τελεία μήπως; *Γεώργιος Αβράσογλου*

[ΜΑ'—1829]
Σύλλογος «ΑΔΑΜΠΟΝΤ' ΑΣΤΕΡΙΑ» Ευχαριστώσ σάς προσλαμβάνομε ως μέλη. Φωτοσόλε Αστέρια. Μικρή Μαρκησία, Αποσπερτή, Πραξιτέλη. *Αμφιτεθών*

[ΜΑ'—1830]
Μαγεμένο Βιολί, θέλεις ν' άλληλογραφήσωμε ή ν' ανταλλάξωμε Μ. Μυστικά; *Βοναπάρτης* άντιπρόεδρος συλλόγου «Αλάμποντ' Αστέρια»